

תוקפה של אמונה

יהודי חסיד בוורשה נטפל פעם לבנו של החפץ־חיים, הרב ר' ליב, בבקשה שיספר לו איזה מופת מאביו הנודע לתהלה, בהטעימו: "צדיק גדול כאביך ודאי שיודע לחולל נפלאות, שהרי "צדיק גזור" והקב"ה מקיים". לפיכך, אנו החסידים אמנם יודעים לספר מופתים ללא שיעור שגילו צדיקינו!".

השיב לו ר' ליב בחיוך: "אבי הריהו צדיק מסוג אחר. הריהו מקיים כל מה שהקב"ה גזור, ולא להיפך..."¹.

אמונתו הצרופה, הזכה והתמה של החפץ־חיים היתה נובעת ממעמקי נפשו וממלאה את כל היותו. כל חושיו ועשתונותיו. חדורה היתה ברעיון שהתורה היא אלקית במקורה ונצחית בהיקפה, בהיותה כתומה אדירה בנויה על יסוד סלע איתנים מוכשרת לעמוד בפני כל רוחות סערה ורעידות אדמה. לפי פירושו של החפץ־חיים זוהי כוונת התלמוד במאמר: "אני חומה — זו תורה, ושדי כמגדלות — אלו תלמידי חכמים" (פסחים, פ"ז ע"א).

באים הכופרים במוחתיהם המטושטשים ומחפשים מגרעות בתורה. קוראים הם תגר כי עתיקה היא מדאי ויסודותיה חלשים ורעועים. אינם חפצים להבין את חשיבותו הנצחית של תלמידה, את רעננותם ועסיסיותם התדירות של עקרונותיה, משל למה הדבר דומה, היה החפץ־חיים אומר:

רץ לו אדם ברחובה של עיר כשהוא מתריע בקול שבני אדם יצילו עצמם מסכנה בטוחה, שכן החומה הגדולה שבכרך השוק מתנועעת ומטה לנפול. גבהלים השומעים ונזעקים אחריו. עמד שם מרחוק פקח אחד ושאל לפשר המרוצה

1. ספר חסידים סימן מ"ז (ובהוצאת "מקיצי גרדמים" — תחש"ה): "כל הוור אמת ואינו רוצה לחשוב שקר אז אפילו דברים שיחשוב ושידבר אף על פי שלא יתכון להם כל מחשבותיו ודבריו יתקיימו שנאמר ותגזר אומר ויקם לך". עוד שם (הוצאת מק"ג סימן רה"ע): "לא יוציא אדם מפיו דבר אלא אם כן יודע שרצון הקב"ה בדבר אז ותגזר אומר ויקם לך".